

[H. C. Hansen.]

den højtærede Ministers Side stillet op saa optimistisk som muligt, og det er der intet at sige til. Naar en Minister fremsætter et Lovforslag her paa Rigsdagen, vil han selvfølgelig ikke paa Forhaand gøre dets Vej trangere end haardt nødvendigt, og derfor er det forstaaeligt, siger jeg, at han ikke stiller Forholdene økonomisk værre op, end der kan være Sandsynlighed for at forsvare. Men nu er Forholdet dog det, som der ogsaa blev peget paa af det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen, at der i den fremtidige Drift ikke er taget Hensyn til den absolutte Nødvendighed, som det er at sætte Teaterbilletpriserne ned. De nuværende Priser er saa høje, at de nuværende økonomiske Forhold efter min Mening absolut betinger, at de sættes ned, fordi almindelige Mennesker, om jeg saa maa sige, af den Grund er afskaaret fra at besøge Teatret i den Udstrækning, de ønsker. Billetpriernes Nedsættelse vil bringe en forholdsvis større Nedgang i Indtægterne end der vil blive i Udgifterne, f. Eks. gennem mulige Lønnedsættelser o. s. v., og derfor tror jeg, der vil komme en Divergens mellem Indtægter og Udgifter, som vil forværre det økonomiske Resultat, som den højtærede Minister har opstillet. — Der er ogsaa en anden Ting. Jeg tror, at ved at bygge en Scene til og derved gennemføre to sideløbende Spille-scener vil heller ikke den økonomiske Beregning, som den højtærede Minister stiller op for Salg af Billetter og Muligheden af at fylde Teatret, holde Stik. Der er dog vistnok et saa begrænset Publikum til Opera og Ballet, at det ikke vil være muligt at fylde Teatret Aften efter Aften i den Udstrækning, som den højtærede Minister forudsætter. Jeg tror, at Beregningen her vil vise sig at svigte og derved igen forringe den økonomiske Opstilling, som den højtærede Minister foretager.

Derfor er det min Opfattelse, at selv om ogsaa dette Forsøg gøres, bliver der ikke Ro om Teaterspørgsmaalet. Vi vil atter og atter — og jeg tør sige i stedse stigende Udstrækning, efter som de økonomiske Forhold udvikler sig her i Landet, saa at det efter min Mening vil være nødvendigt paa mange Felter at skære ned, ogsaa dér, hvor det vilde gøre mig ondt — ude i Befolkningen møde Kravet om at faa dette Tilskud fra Statens Side bragt ud af Verden, og derved vil man holde Uroen ved lige og Spørgsmaalet om det kongelige Teater flydende. Derfor tror jeg, at man straks skulde opfatte Spørgsmaalet, som det er, nemlig, som der er peget paa, og som det sikkert ogsaa er

rigtigt, saaledes, at Staten ved at opretholde de tre Kunstarter sideløbende vil faa et stedsevarende Underskud, og at kun ved at udskille Opera og Ballet fra det kongelige Teater vil der være det økonomiske Grundlag, som gør det sandsynligt, at økonomisk Balance kan komme til Stede. Jeg synes, at de Talere — navnlig mit Partis ærede Ordfører —, som pegede paa, at det, som havde den historiske Interesse, var Skuespilscenen, det kongelige Teater som Skuespilhus, har Ret, og hvis man vil vurdere Forholdet, saaledes som det almindeligvis opfattes ude i Befolkningen, vil man ogsaa faa Ret i denne Betragtning. Opera og Ballet er og vil blive i langt højere Grad ukendt for Befolkningen. De interesserer mere den Del af Hovedstadens Befolkning, som har Raad til at ofre de Midler, der skal til for gennem tilstrækkelig mange Teaterbesøg at udvikle Sansen for og Forstaaelsen af disse Kunstarter. Derfor forekommer det mig, at Københavns Kommune eller rettere Stor-København burde forstaa, at for Tilvebringelse af Ro og Stabilitet paa dette Omraade burde disse to Kunstarter udskilles, drages ind under private Forhold og understøttes af Københavns Kommune. Og hvis det endelig skulde være, vilde jeg hellere være med til at give et beskedent Tilskud fra Statens Side fremfor at beholde disse Kunstarter paa det kongelige Teater som en evig og stedsevarende økonomisk Uro om dette Forhold.

Spørgsmaalet Dobbeltscene er jo ingenlunde nyt. Tid efter anden har det været fremme, men er stadig blevet udskudt. Først nu, da Radiofonien er blevet saa udviklet, at det har sat sig Spor i en velspækket Kasse, har man spændt Radiofoniens Vogn for det kongelige Teater og mener derigennem at kunne redde Forholdene. Nu skal jeg vel vogte mig for at insinuere, at det er Radiofonien, der skal redde det kongelige Teater, men det er dog vist saaledes, at naar to Naboer bor i Hus sammen og skal arbejde sammen daglig, er der en vis Fare ved, at den ene af dem er ludfattig, medens den anden er velhavende. Hvis Samarbejdet skal fortsættes i god Forstaaelse, er der vist nogen Mulighed for, at det kan og vil gaa ret stærkt ud over den velhavende.

Det er meget muligt, at Radiofonien i teknisk Henseende kan blive af den Besskaffenhed, at man er i Stand til paa tilfredsstillende Maade at transmittere Skuespil og Opera fra det kongelige Teater, men i alt Fald i Øjeblikket er det tekniske Fremskridt ikke naaet til det Stade. I de